

[Arne Larsen.]

stilling. Tager en dansk lønmodtager til et af EF-landene og får arbejde dér i et stykke tid og derefter bliver arbejdsløs, er han underkastet dette lands bestemmelser med hensyn til arbejdsformidling og må finde sig i at blive deporteret andetsteds hen. Hvis han af praktiske hensyn måske har ønsket at tage arbejde i Nordtyskland og bliver arbejdsløs, kan han altså anvises arbejde andetsteds i Tyskland.

Endvidere siger handelsministeren, at der er intet til hinder for, at den danske arbejdsløse, som ønsker at unddrage sig fjernanvisning i et EF-land, rejser til et andet EF-land eller tilbage til Danmark. Han vil have ret til arbejdsløshedsunderstøttelse, når han efter opnået beskæftigelse på ny optages i den danske arbejdsløshedsforsikring. Altså er der også her væsentlige grænser for hans bevægelsesmulighed. Han modtager ikke flytte- eller rejsehjælp, og han er altså ikke sikker på at blive optaget i den danske arbejdsløshedskasse, før han igen kan præstere et stykke arbejde, har fået beskæftigelse.

Det er jo interessant, at situationen er sådan for danske lønmodtagere, hvis de bevæger sig uden for landets grænser, og derfor må man håbe, at de af det sekretariat eller kontor, som skal vejlede danske arbejdere, når de rejser til EF-lande for at søge arbejde, også bliver gjort bekendt med, hvilke regler der eksisterer i det land, hvor de agter sig hen, med hensyn til deportation, og hvilke bestemmelser der eksisterer for, at de overhovedet kan vende tilbage og blive medlemmer af en dansk arbejdsløshedskasse igen.

Af disse grunde er der en stærk modstand i arbejderklassen herhjemme mod, at Danmark går ind i EF, og jeg kan forsikre de herrer ordførere fra de borgerlige partier om, at deres forsøg på at overbevise arbejderne om, hvad der er den sande internationale holdning, får de ikke meget ud af. Hr. Stetters internationalisme er ikke det samme som arbejderklassens internationalisme.

Vi fik for resten dette illustreret ganske tydeligt for ikke så længe siden, da engelske havnearbejdere gik i strejke og anmodede om støtte og hjælp fra den internationale organisations side, og hvor Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund var

parat til at træde hjælpende til og udvise solidaritet ved at blokere engelske skibe, der forsøgte at blive losset i danske havne. Hvor var man så henne? Hvor var man henne, da der var tale om, at danske arbejdere ville udvise internationalisme og solidaritet? Da hørte vi fra arbejdsgivernes side, at det var ganske ulovligt, og nu skulle havnearbejderne og Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund slæbes for arbejdsretten, for det var noget, de ikke måtte gøre. Da fik vi ganske kort illustreret, hvad man egentlig mener med solidaritet og internationalisme.

Arbejderne skal nok slås videre for international solidaritet uden de borgerliges hjælp, og det er ikke dem, der skal fortælle os, på hvilken måde vi skal udfolde vor solidaritet. Vel skal der bygges broer over grænserne og skabes internationalt samarbejde, men ikke på kapitalens betingelser. Vi støtter ikke arbejderne internationale kamp ved at give afkald på mulighederne for at forme vort eget samfund, men tværtimod ved at forme vort samfund således, at arbejdere i andre lande kan inspireres af det, der sker hos os, ligesom vi inspireres af deres kampe. Derfor er det godt, at der er ved at komme samarbejde i gang imellem de splittede fagbevægelser i Vesteuropa. Det fremmer man imidlertid ikke ved at sætte grænser på andres betingelser, men ved en samordning af arbejderne kamp, så den bedst tjener deres og ikke kapitalens interesser.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Når jeg tager ordet, er det, fordi hr. Arne Larsen nu igen møder med dette skræmmebillede om deportation af dansk arbejdskraft til EF-landene. Jeg begriber ikke, at man vil fremture med disse påstande, når de mindst 500 gange er dementeret. Dels har der aldrig i de mange år, EF har eksisteret, været tale om noget sådant, dels er det klart tilkendegivet, at der ikke vil blive tale om noget sådant. Det er ganske frivilligt, om danske arbejdere ønsker at tage arbejde i et andet EF-land, og jeg regner 100 pct. sikkert med, at sådan vil det også fremtidig være.

I øvrigt er forholdet jo det, at inden for EF-området er stillingen den, at det i alt-overvejende grad er arbejdere uden for fællesmarkedslandene, som er beskæftiget dér. Den udveksling af arbejdskraft fællesmar-